

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lutego 2017 r.
sprawy **D. M.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt II Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 11 ust. 7 w zw. z ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) zasądza od skazanej D. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. B. kwotę 720 złotych (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną D. M..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 25 kwietnia 2016 r. sygn. II K (...) D. M. skazana została za występki z art. 300 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności. Od wyroku tego apelację wywiodła obrońca oskarżonej D. M., po rozpoznaniu której, wyrokiem z dnia 9 września 2016 r., sygn. II Ka (...), Sąd Okręgowy w T. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wywiodł obrońca oskarżonej D. M. i zarzucił temu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku wydanego z naruszeniem:

1. przepisów prawa materialnego z art. 300 § 2 k.k., poprzez uznanie, że oskarżona D. M. jest winna dopuszczenia się przestępstwa w tym artykule określonego, podczas gdy w opisie zarzucanego jej czynu brak było wszystkich znamion występku z art. 300 § 2 k.k., tj. znamienia wykazującego, że sprzedane składniki majątkowe oskarżonej były zajęte lub zagrożone zajęciem,

2. przepisów postępowania, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., albowiem opis czynu w wyroku Sądu I instancji pomijał znamiona przestępstwa określone w art. 300 § 2 k.k. i w ten sposób nie wskazał, że przedmiot czynności sprawczej jako składnik majątku dłużnika był zajęty lub zagrożony zajęciem.

Obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego tym orzeczeniem wyroku Sądu Rejonowego w B. i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Jedyny zarzut zawarty w kasacji, tj. dotyczący nienależytej kontroli odwoławczej nie mógł być skuteczny. Przede wszystkim trzeba zauważyć, że nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. przez Sąd odwoławczy. Trzeba zauważyć, że kwestia pominięcia w opisie przypisanego skazanej czynu jednego ze znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. została rozważona przez Sąd odwoławczy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jeśli zaś chodzi o jakość tych rozważań (s. 3-5 uzasadnienia wyroku SO), to trzeba stwierdzić, że ich

treściowa zawartość wskazuje na poprawne rozważenie wspomnianego zarzutu. Sąd Odwoławczy trafnie zwrócił uwagę, że przedmiotem postępowania jest odpowiedzialność karna za czyn rozumiany jako jednolite i niepodzielne zdarzenie historyczne. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie ma wątpliwości, że składniki majątku skazanej, których dotyczyło jej przestępne zachowanie, było zagrożone zajęciem. Rozważania Sądu odwoławczego są więc poprawne, logiczne, a przy tym szczegółowe i wnikliwe, wsparte argumentacją odwołującą się do realiów sprawy. W takim stanie rzeczy nie można dopatrywać się naruszenia standardów rzetelnej kontroli odwoławczej określonych w art. 433 § 2 k.p.k. ani art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.